RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.754 van 30 november 1999
in de zaak A. 61.872/XII-1410.

In zake : de gemeente MAASMECHELEN,
die woonplaats kiest bij
advocaten A. HAELTERMAN en F. DE VISSCHER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente MAASMECHELEN op 16 januari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 14 november 1994 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden houdende de vernietiging van het besluit van 7 juni 1994 van de gemeenteraad van Maasmechelen betreffende de vestiging, voor het dienstjaar 1994, van een belasting op de exploitatie van grondwaterwinning;

Gezien de memorie van antwoord;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. LUST;

Gelet op de beschikking van 22 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 september 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. RAMPELBERG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. DE CLERCQ, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 7 juni 1994 besluit de gemeenteraad van Maasmechelen voor het dienstjaar 1994 een gemeente-belasting te vestigen "op de voor openbare drinkwater-voorziening bestemde waterwinningen van categorie C, waarvan sprake in het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones, waarvoor

bijkomende waterwingebieden en beschermingszones zijn afgebakend".

De belasting is verschuldigd door de exploitant van de grondwaterwinning. Het bedrag ervan wordt vastgesteld op 10.000, 20.000 of 30.000 frank per hectare volgens de ligging van de gronden in een beschermingszone van type III, II of I.

Blijkens de door de gemeenteraad gemaakte overwegingen wordt de Maasmechelse gemeenschap "in hoge mate belast" door de aanwezigheid van "belangrijke waterwinningen te Eisden en te Meeswijk" in die zin dat "een aantal handelingen hetzij verboden hetzij vergunningsplichtig worden". "Om op deze verschillende terreinen te kunnen interveniëren zijn financiële middelen nodig" en de opbrengst van de belasting "(verschaft) de gemeente bijkomende financiële middelen welke toelaat een subsidiëringspolitiek te voeren naar de inwoners die geconfronteerd worden met de voormelde zware investeringen tengevolge van die verbods- of reglementaire bepalingen".

1.2. De beslissing wordt op 5 augustus 1994 door de gouverneur van de provincie Limburg geschorst "wegens schending van het algemeen belang".

In het schorsingsbesluit wordt uiteengezet "dat het door de gemeente nagestreefd doel, namelijk het zich verschaffen van bijkomende financiële middelen teneinde tegemoet te komen aan de nadelige gevolgen van de vigerende reglementaire bepalingen ter vrijwaring van het leefmilieu, in casu het vrijwaren van zuivere grondwaterreserves in waterwingebieden, niet dient bereikt te worden door een belasting op gemeentelijk vlak"; en verder :

> "(Overwegende) dat het invoeren van een belasting op de grondwaterwinning van categorie C aanleiding zal geven tot een verhoging van de prijs van het drinkwater voor de abonnees uit de hele regio; dat een dergelijke verhoging van de prijs van het drinkwater vanuit sociaal en economisch oogpunt niet

wenselijk is; dat de invoering van de kwestieuze belasting zodoende indruist tegen het algemeen belang;

Overwegende dat daarenboven niet enkel de inwoners van de gemeente deze hogere drinkwaterprijs zullen betalen, doch dat de inwoners van andere gemeenten eveneens door deze maatregel getroffen zullen worden;

Overwegende dat in casu het algemeen belang geschonden wordt";

1.3. De gemeenteraad besluit op 13 september 1994 zijn beslissing te handhaven. Er wordt nu overwogen :

"Overwegende dat ingevolge de bepalingen van artikel 8 van het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Mechelen aan de Maas van 9 mei 1950 aan de N.M.D.W. toelating wordt verleend om zonder cijns of vergoeding op en onder het gemeentedomein buisleidingen, apparaten, afsluitkamers, reservoirs, enz.,... nodig tot de ontworpen waterleidingsdiensten op te richten en te onderhouden;

Overwegende dat voormeld artikel 8 van de gemeenteraadsbeslissing van Mechelen aan de Maas enkel geldt voor het gebruik van het gemeentelijk (openbaar of privaat) patrimonium, hetgeen niet hetzelfde is als het gemeentelijk grondgebied;

Overwegende dat voormelde beslissing daarenboven enkel nog geldig kan zijn voor het vroegere grondgebied van Mechelen aan de Maas (cfr. artikel 16 van het K.B. van 3 oktober 1975, houdende de regeling van zekere modaliteiten en gevolgen van de samenvoeging van gemeenten);

Overwegende dat het Hof van Cassatie op 20 december 1968 in een arrest oordeelde dat, daar de door de N.M.D.W. genomen en verdeelde waters niet op duurzame wijze aan de werking van de onderneming zijn verbonden, maar eksploitatieprodukten zijn, en zij geen voorwerpen zijn, bestemd voor de inrichting of de eksploitatie van de watervoorzieningsdiensten, in de zin van artikel 15 van de wet van 26 augustus 1913, zoals dit vervangen is door artikel 2 van de wet van 16 maart 1957;

Overwegende dat door de vigerende reglementaire bepalingen, ter vrijwaring van het leefmilieu, in casu het vrijwaren van zuivere grondwaterreserves in waterwingebieden, grote lasten worden opgelegd aan de bevolking van Maasmechelen en de gemeente Maasmechelen zelf;

Overwegende dat de gemeente Maasmechelen (en haar inwoners) hierdoor met kosten worden gekonfronteerd, die normaal gezien zouden moeten gedragen worden door alle gemeenten (en hun inwoners) die water bedeeld krijgen uit de kaptatiepunten in Maasmechelen, en dat derhalve het niet heffen van een belasting op de

drinkwatereksploitaties tot gevolg heeft dat deze lasten louter en alleen worden afgewenteld op de gemeente Maasmechelen (en haar inwoners), daar waar al de gemeenten die water bedeeld krijgen uit de grondwaterwinningen van Maasmechelen de voordelen (waarborg dat er zuiver grondwater wordt opgepompt, terwijl een groot gedeelte van de kosten ter vrijwaring van de grondwaterkwaliteit door een beperkt aantal personen -inwoners van Maasmechelen- worden gedragen) ervan genieten;

Overwegende dat het niet aantoonbaar is dat de invoering van een belasting op de exploitatie van waterwingebieden, zoals geformuleerd in het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Maasmechelen van 7 juni 1994, met zekerheid zal leiden tot een verhoging van de prijs van het drinkwater;

Overwegende dat zelfs indien de invoering van de aangehaalde belasting zou leiden tot een prijsverhoging van het drinkwater, dit zou betekenen dat de kosten van de drinkwatervoorziening rechtvaardiger worden verdeeld;

Overwegende dat derhalve het algemeen belang niet wordt geschaad;

Overwegende dat de gemeente over geen andere middelen beschikt om de lasten, veroorzaakt door de vigerende reglementaire bepalingen inzake leefmilieu, in casu de vrijwaring van zuivere grondwaterreserves, te kompenseren dan via een fiskale maatregel en dat de hogere overheden tot nu hebben nagelaten om regulerend op te treden om deze nadelige toestand voor de gemeente Maasmechelen recht te zetten;

Overwegende dat de invoering van deze belasting niet in strijd is met de wettelijke bepalingen en aangezien zij, zoals hiervoor betoogd, het algemeen belang niet schaadt;

1.4. De beslissing wordt met het thans bestreden besluit op 14 november 1994 door de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden vernietigd. Het is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat volgens het gemeenteraadsbesluit van 7 juni 1994 de bevolking van Maasmechelen in hoge mate wordt belast door de aanwezigheid van waterwingebieden op het grondgebied van de gemeente; dat in het raadsbesluit verschillende voorbeelden worden genoemd die dit illustreren;

Overwegende dat volgens dit raadsbesluit de belasting zal aangewend worden ter financiering van gemeentelijke subsidies die zullen verstrekt worden aan de inwoners die geconfronteerd worden met zware investeringen ingevolge verbods- en reglementaire

bepalingen die betrekking hebben op de grondwaterwinning;

Overwegende dat het tarief van de belasting wordt vastgesteld per hectare en wordt gedifferentieerd volgens het type van de beschermingszone;

Overwegende dat het schorsingsbesluit van de gouverneur gebaseerd is op de vaststelling dat het door de gemeente beoogde doel van de belastingverordening, zoals het hiervoor wordt aangeduid, niet dient bereikt te worden via een gemeentelijke belasting; dat de invoering van de belasting ertoe zal leiden dat de prijs van het drinkwater in de regio zal stijgen; dat de belasting bijgevolg in strijd is met het algemeen belang;

Overwegende dat de gemeenteraad van Maasmechelen in zijn handhavingsbesluit van 13 september 1994 zijn geschorst besluit rechtvaardigt door te stellen dat de destijds genaamde gemeente Mechelen aan de Maas, nu deel uitmakend van de fusiegemeente Maasmechelen, bij gemeenteraadsbesluit van 9 mei 1950, houdende de toetreding van de gemeente tot de Nationale Maatschappij der Waterleidingen, aan deze maatschappij inderdaad de toelating verleende om op het grondgebied van de gemeente zonder vergoeding al het nodige te doen voor de oprichting en het onderhoud van de waterleidingsdiensten;

Overwegende dat volgens het raadsbesluit van 13 september 1994 die toelating enkel betrekking heeft op het gebruik van het gemeentelijk patrimonium wat niet kan gelijkgeschakeld worden met het gemeentelijk grondgebied; dat het besluit van 9 mei 1950 alleen geldt voor het grondgebied van de vroegere gemeente Mechelen aan de Maas;

Overwegende dat het raadsbesluit van 13 september 1994 verwijst naar een arrest van 20 september 1968 van het Hof van Cassatie dat stelt dat het gewonnen en verdeelde water niet bestemd is voor de inrichting en de exploitatie van de watervoorzieningsdiensten;

Overwegende dat volgens het raadsbesluit van 13 september 1994 op de bevolking en de gemeente zelf grote lasten rusten ingevolge maatregelen ter bescherming van de waterwinning; dat hierdoor kosten ontstaan die alleen door de gemeente Maasmechelen worden gedragen; dat de voordelen van de waterwinning echter ten goede komen van alle gemeenten uit de regio die bediend worden door de V.M.W.; (...) dat niet met zekerheid kan worden aangetoond dat de heffing van de belasting zal leiden tot een prijsverhoging van het water;

Overwegende dat volgens de raadsbeslissing van 9 mei 1950 van de vroegere gemeente Mechelen aan de Maas, de gemeente toetreedt tot de Nationale Maatschappij der Waterleidingen; dat in het artikel 2 van dit gemeenteraadsbesluit de gemeente aan die maatschappij de opdracht geeft tot oprichting en

exploitatie van een waterwinningsdienst op haar grondgebied;

Overwegende dat uit de opmaak van het artikel 8 van dit besluit volgt dat die maatschappij zonder vergoeding het domein van de gemeente kan gebruiken om er alle voor de dienst noodzakelijke infrastructuur op te richten en alle vereiste werken uit te voeren; dat dit artikel geen onderscheid maakt tussen het gemeentelijke patrimonium en het gemeentelijke grondgebied; dat het vanzelfsprekend is dat voor de bedoelde werken van grondwaterwinning voornamelijk het grondgebied van de gemeente dienstig is;

Overwegende dat, naast de gemeente Mechelen aan de Maas, ook alle andere voormalige autonome gemeenten die nu deel uit maken van de fusiegemeente Maasmechelen, met name Boorsem, Eisden, Leut, Meeswijk, Opgrimbie, Uikhoven en Vucht, een gelijkaardige toetredingsovereenkomst hebben aangenomen waarin dezelfde bepalingen zijn opgenomen als in de overeenkomst van Mechelen aan de Maas; dat deze overeenkomsten niet werden gewijzigd of opgeheven en bijgevolg nog steeds moeten toegepast worden;

Overwegende dat het arrest van het Hof van Cassatie van 20 september 1968 dat wordt aangehaald in het rechtvaardigingsbesluit van 13 september 1994, stelt dat het gewonnen en verdeelde water niet op een duurzame wijze verbonden is met de inrichting of de exploitatie van de watervoorzieningsdiensten; dat de belasting echter niet gevestigd wordt op de hoeveelheid gewonnen of verdeeld water maar wel op de oppervlakte die wordt ingenomen voor de exploitatie van het grondwaterwinningsbedrijf; dat het arrest van 20 september 1968 bijgevolg niet dienend is;

Overwegende dat de belasting wordt gedifferentieerd naargelang de aard van de beschermingszones die worden afgebakend rond het waterwingebied; dat het gebruik van die oppervlakte die als beschermingszone wordt afgebakend inherent is aan een waterwingebied waarvan de exploitatie werd toegestaan door de gemeente;

Overwegende dat de instelling van de beschermingszones, waartoe ingevolge het artikel 3, § 1 van het grondwaterdecreet van 24 januari 1984 door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting bij besluit van 3 december 1991 werd beslist, eveneens onderworpen is aan de bepaling van het artikel 8 van de toetredingsovereenkomst;

Overwegende dat, niettegenstaande de belastingverordening algemeen is opgesteld, uit de feitelijke toestand blijkt dat de belasting alleen de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening zal treffen; dat de V.M.W. ingevolge het artikel 10 van het Koninklijk besluit van 16 april 1987 van dezelfde vrijstellingen en voordelen geniet als de vroegere Nationale Maatschappij der Waterleidingen;

Overwegende dat de nationale maatschappij, ingevolge artikel 2 van de wet van 16 maart 1957, vrijgesteld was van elke gemeentebelasting; dat de V.M.W. bijgevolg is vrijgesteld van deze belasting waardoor de belastingverordening zonder voorwerp is;

Overwegende dat uit de opstelling van de belastingverordening blijkt dat de belasting wordt geheven als compensatie voor geleden schade; dat de beperkingen inzake de vestiging van bedrijven of de uitoefening van bepaalde activiteiten, die gelden in de beschermingszones en die door de gemeente Maasmechelen als last of schade worden aangeduid, een loutere toepassing zijn van het grondwaterdecreet, de uitvoeringsbesluiten van dit decreet en het ministerieel besluit van 3 december 1991 waarbij de waterwingebieden en de beschermingszones worden afgebakend;

Overwegende dat de loutere toepassing van wettelijke bepalingen geen aanleiding kan geven tot een vergoeding anders dan deze die in de toegepaste reglementering wordt voorzien; dat het opleggen van die bijkomende financiële lasten onder de vorm van een belasting de uitvoering van de bedoelde reglementeringen bemoeilijkt; dat hierdoor het gewestelijke beleid inzake watervoorziening wordt belemmerd en doorkruist;

Overwegende dat het decreet van 24 januari 1984 betreffende het grondwaterbeheer in het artikel 8 de mogelijkheid voorziet tot het verkrijgen van schadevergoeding voor alle materiële schade die het gevolg is van maatregelen die in het kader van het decreet worden opgelegd, waaronder de afbakening van beschermingszones;

Overwegende dat in het raadsbesluit van Maasmechelen van 7 juni 1994 wordt vermeld dat de belasting tot doel heeft een opbrengst te genereren die zal aangewend worden voor het verlenen van gemeentelijke subsidies aan inwoners die schade ondervinden ingevolge de hiervoor vermelde wettelijke regelingen;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de gemeente behoort om een subsidie te verlenen als schadevergoeding indien in de wet hiervoor een duidelijke regeling voorzien wordt; dat de beslissing van de gemeente wordt gekenmerkt door machtsoverschrijding;

Overwegende dat een opbrengst van een belasting principieel alleen mag aangewend worden voor de algemene financiering van de gemeentelijke uitgaven en bijgevolg niet mag toegewezen worden aan een bepaalde doelstelling; dat de belastingverordening een algemeen geldend fiscaal beginsel schendt;

Overwegende dat volgens de berekeningen van de V.M.W. de belasting ten hare laste minstens 22 miljoen frank bedraagt, gerekend aan het laagste tarief van 10.000 frank; dat in Maasmechelen per jaar

12 miljoen m^3 wordt opgepompt; dat hierdoor de prijs zou verhogen met 1,83 frank per m^3;

Overwegende dat indien de belasting zou geheven worden in Maasmechelen, zij zeker navolging zal krijgen in andere gemeenten die met dezelfde problematiek geconfronteerd worden; dat door dit cumulatief effect de belasting in hoofde van de V.M.W. per jaar 300 miljoen zou bedragen; dat de totale verhoging van de prijs van het water per m^3 minstens 2,22 frank zou bedragen;

Overwegende dat de winning en de verdeling van water een taak van algemeen nut is waarvan de aan de begunstigde aangerekende prijs bijgevolg zo laag mogelijk moet gehouden worden;

Overwegende dat door de heffing van de belasting de exploitatiekosten van de grondwaterwinningdiensten en de waterbedeling wordt verzwaard; dat de totale kost van de belasting niet door de V.M.W., dit is de gemeenschap, kan gedragen worden; dat elke verzwaring van de uitbatingskosten zonder twijfel moet verrekend worden in de prijs van het verdeelde water; dat de belasting bijgevolg het algemeen belang schendt en het beleid van de Vlaamse Gemeenschap in het gedrang brengt";

2. Overwegende dat de verwerende partij haar memorie van antwoord ruimschoots te laat heeft ingediend, meer bepaald op het ogenblik dat de griffie van de Raad van State aan de verzoekende partij reeds had medegedeeld dat zij de mogelijkheid had om een toelichtende memorie in te dienen; dat die memorie van antwoord niet verschijnt als een geldig ingediend processtuk; dat zij als zodanig uit de debatten geweerd wordt;

3.1. Overwegende, wat het belang betreft, dat de verzoekende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat zij een "herstel van de onwettigheid (wil) bekomen", dat zij er als openbaar bestuur dat binnen zijn bevoegdheidssfeer een beslissing heeft genomen altijd belang bij heeft om bij de Raad van State voor de wettigheid van die beslissing op te komen, dat zij met een vernietigingsarrest in de hand vanuit een gunstiger positie aan de gewone rechter schadevergoeding zal kunnen vragen en sterker zal staan bij het invoeren van een belasting voor de komende dienstjaren;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie het actueel belang van de verzoekende partij betwist in die zin dat, nu zij de ingestelde belasting niet meer kan innen, de enkele mogelijkheid om voor de burgerlijke rechter schadeloosstelling te vorderen onvoldoende is om in hoofde van een verzoeker het wettelijk vereiste belang bij het annulatieberoep te onderkennen en dat het vinden van een oplossing voor een slepend conflict tussen de partijen geen rechtstreeks maar slechts een eventueel belang is, d.w.z. een belang dat betrekking heeft op toekomstige zaken;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij beroep ingesteld heeft tegen de vernietiging van een reglement van de gemeenteraad dat gelding had gedurende het dienstjaar 1994; dat door een vernietigingsarrest de door de gemeenteraad initieel gevestigde rechtsorde wordt hersteld; dat het enkele feit dat het tijdsverloop niet meer toelaat dat er op het ogenblik dat de Raad van State uitspraak doet nog besluiten genomen worden om het reglement concreet uitvoering te geven, niet belet dat de gemeente als autonoom handelend bestuur een belang blijft behouden bij de vaststelling dat haar orgaan geen onwettig reglement heeft goedgekeurd;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de in het bestreden besluit ingenomen stelling betwist dat de Vlaamse Watermaatschappij (VMW), de maatschappij die als enige onder het toepassingsgebied van de belasting kan vallen, krachtens artikel 2 van de wet van 16 maart 1957 vrijgesteld is van o.m. elke gemeentebelasting "wegens de voor het oprichten of exploiteren van watervoorzieningsdiensten bestemde immobiliën, voorwerpen en personeel"; dat volgens haar, in overeenstemming van het arrest van het Hof van Cassatie van 20 september 1968 naar luid waarvan het gewonnen water niet op duurzame wijze verbonden is met de werking van de onderneming, de belasting gevestigd

wordt "op de exploitatie zelf van grondwaterwinningen (terwijl) enkel het tarief (...) gemoduleerd en gedifferentieerd (wordt) volgens de oppervlakte en type van beschermingszone";

Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij opkomt tegen de in het bestreden besluit ingenomen stelling met betrekking tot de toepasbaarheid van het besluit van 9 mei 1950 van de gemeenteraad van Mechelen aan de Maas waarbij aan de Nationale Maatschappij der Waterleidingen de toelating was gegeven om "zonder cijns of vergoeding op en onder het gemeentedomein op te richten en te onderhouden de buisleidingen, apparaten, afsluikamers, reservoirs, enz, nodig tot de ontworpen waterleidingsdiensten"; dat naar haar oordeel dat gemeenteraadsbesluit ongrondwettig is omdat de gemeente er afstand mee doet van haar recht om belastingen te heffen (eerste onderdeel) en dat het verkeerd wordt geïnterpreteerd omdat het enkel betrekking heeft op het gemeentegoed en niet op het gemeentelijk grondgebied (tweede onderdeel);

4.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie zich verzet tegen de in het auditoraatsverslag ingenomen stelling dat de twee eerste middelen gericht zijn tegen overtollige motieven van het vernietigingsbesluit; dat volgens haar die overtolligheid niet uit de tekst van het bestreden besluit blijkt; dat ook de verwerende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat die motieven niet bijkomstig zijn, dat zij elk op zich het vernietigingsbesluit terdege onderbouwen en dat het onderzoek van de wettigheid ervan zijn belang heeft omdat de partijen in een carrousel terecht dreigen te komen;

4.3. Overwegende dat de vraag of de overwegingen uit het vernietigingsbesluit waarop de eerste twee middelen betrekking hebben als autonome vernietigings-

motieven zijn opgevat buiten beschouwing kan blijven; dat immers de verzoekende partij in het derde middel een ander motief van het vernietigingsbesluit bestrijdt en dat het auditoraat in het verslag tot de ongegrondheid van dat middel heeft besloten zodat, indien die conclusie bijgevallen kan worden, vast komt te staan dat de bestreden beslissing in dat motief een wettige grondslag vindt, hetgeen hoe dan ook tot de verwerping van het beroep moet leiden;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel het motief bekritiseert dat het doorrekenen van de belasting in de kostprijs van het drinkwater "het algemeen belang schendt en het beleid van de Vlaamse Gemeenschap in het gedrang brengt"; dat zij uiteenzet dat het niet aangetoond is en dat het ook niet zeker is dat de gemeentebelasting in de waterprijs zal doorgerekend worden en dat, als dat dan toch zou gebeuren het alleen maar een rechtvaardiger spreiding van de lasten van een openbare dienstverlening tot gevolg zou hebben - en aldus het algemeen belang zou dienen- omdat nu alleen de Maasmechelse gemeenschap de gevolgen moet dragen van de beperkingen die door het besluit van de Vlaamse Executieve van 27 maart 1985 vastgesteld zijn voor de gebieden waar water gewonnen wordt; dat zij ook van oordeel is dat de belasting aan de gemeente bijkomende middelen kan verschaffen om de inwoners die concreet nadeel ondergaan van de opgelegde beperkingen te subsidiëren, een praktijk die niet als een schadevergoeding kan gezien worden maar die veeleer aansluit bij de schadevergoeding die de decreetgever met het decreet van 24 januari 1984 zelf heeft ingesteld; dat zij tenslotte stelt dat de wettigheid van een belastingreglement niet mag beoordeeld worden in functie van de vastgestelde besteding van de belastingopbrengsten;

5.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie benadrukt dat de omstandigheid dat,

zoals de gemeenteraad in zijn besluit van 7 juni 1994 vastgesteld heeft, de belasting "onder meer en eventueel" aanleiding kan geven tot een bijkomende vergoeding voor geleden schade, niet betekent dat de opbrengst niet als een element van de algemene financiering van de gemeente Maasmechelen te bezien is; dat zij ook uiteenzet dat, indien de schaderegeling, opgenomen in het decreet van 24 januari 1984, erop gericht is enorme vorderingen te beletten, zulks niet betekent dat die redenering ook mag gebruikt worden om het begrip "algemeen belang" in het kader van het vernietigingstoezicht af te bakenen omdat aldus elke maatregel die tot een prijsverhoging aanleiding moet zijn als strijdig met het algemeen belang moet worden gezien; dat zij opnieuw betwist dat de belasting de waterprijs moet verhogen en erop wijst dat het Vlaamse Gewest zelf een belasting op de grondwaterexploitatie heeft ingevoerd waarmee het gewest zelf aantoont dat die belasting het algemeen belang niet schaadt; dat zij besluit dat de bevoegdheid om belastingen op de exploitatie van grondwater te heffen niet aan de gemeente onttrokken is, dat het besluit van 7 juni 1994 kadert in de gemeentelijke bevoegdheid en dat de verwerende partij dan ook de schending van de wet niet kon inroepen om het besluit te vernietigen;

5.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat het bestreden besluit vastgesteld heeft dat het de bedoeling van de gemeente was een opbrengst te genereren om een subsidie te verlenen aan inwoners die schade lijden door beperkende reglementaire bepalingen maar dat zulks niet tot de bevoegdheid van de gemeente behoort en dat het, in de mate dat het een voorbestemming geeft aan de opbrengst van een gemeentebelasting, "een algemeen geldend fiscaal beginsel (schendt)"; dat zij ook stelt dat de belasting de uitbatingskosten van de waterwinning verzwaart, dat zij aldus aanleiding zal zijn voor een verhoging van de

waterprijs met 1,83 fr/m³, terwijl de winning en de verdeling van drinkwater een taak van algemeen nut is waarbij de prijs zo laag mogelijk gehouden moet worden; dat zij besluit dat het opleggen van een bijkomende financiële last om naast de schadevergoeding die reeds op grond van de bestaande reglementering wordt toegekend een bijkomende vergoeding mogelijk te maken "de uitvoering van de reglementering bemoeilijkt" en het beleid van het Vlaamse Gewest doorkruist;

5.4.1. Overwegende dat de VMW de enige belastingplichtige is; dat het in logica maar al te denkbaar is dat die maatschappij de belasting als een element van de kostprijs zal verrekenen in de prijs van het drinkwater; dat trouwens uit het administratief dossier blijkt dat de VMW in een brief van 7 oktober 1994 aan de verwerende partij medegedeeld heeft dat de belasting "meer dan 22.000.000 Fr. zou bedragen" hetgeen "zou neerkomen op een verhoging van de kostprijs met 1,83 Fr/m³"; dat aldus de verwerende partij terecht de verhoging van de drinkwaterprijs in haar beoordeling heeft betrokken;

5.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij van oordeel is dat het algemeen belang gediend is met een rechtvaardiger spreiding van de lasten van de drinkwatervoorziening -rechtvaardiger in de zin dat de belastingverordening het mogelijk zal maken om aan inwoners van Maasmechelen een compensatie te geven voor de last die zij ondergaan ten gevolge van de beperkingen wegens de klassificatie van grote delen van de gemeente als beschermingszone- terwijl de verwerende partij van oordeel is dat, omdat het winnen en verdelen van water een taak van algemeen nut is, de drinkwaterprijs zo laag mogelijk moet gehouden worden en daarom een beslissing die de waterprijs zal doen verhogen tegen het algemeen belang ingaat; dat de Raad van State, zoals de zaak hem wordt voorgelegd, die fundamenteel verschillende standpunten niet tegen elkaar vermag af te wegen maar dat hij

de problematiek moet benaderen vanuit de vraag of de verzoekende partij aantoont dat de verwerende partij met haar stellingname haar discretionaire bevoegdheid te buiten gegaan is;

5.4.3. Overwegende dat de visie die de verwerende partij in deze zaak huldigt teruggevonden wordt in de parlementaire bespreking van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, naar hetwelk het bestreden besluit ook verwijst; dat artikel 8 van het decreet van 24 januari 1984 de grenzen aangeeft waarbinnen eigenaars en exploitanten een schadevergoeding kunnen krijgen; dat zoals uit de parlementaire voorbereiding van het decreet blijkt, die regeling opgesteld is vanuit de bekommernis om hoge schade-eisen te voorkomen en aldus te beletten dat de drinkwaterprijs ten gevolge van die schade-eisen fors zou stijgen (zie Gedr. St. Vl. Raad, 1983-84, nr. 224-1, pag. 2, nr. 224-3, pag. 7 en 19); dat niet wordt ingezien waarom de verwerende partij de gedachte die bij de totstandkoming van dat decreet voorlag met betrekking tot de vraag in welke mate het decreet aanleiding zou kunnen zijn tot schadeloosstelling, niet gestand zou mogen doen om nu, in het kader van haar toezichtsbevoegdheid over de gemeenten, een gemeenteraadsbesluit dat die visie miskent omdat het alleen oog heeft voor de belangen van de inwoners van Maasmechelen, als strijdig met het algemeen belang en met het beleid van het Gewest te vernietigen; dat in ieder geval de door de verzoekende partij ontwikkelde stelling de onjuistheid of de onredelijkheid van het ingeroepen vernietigingsmotief niet aantoont; dat het middel niet gegrond is;

6. Overwegende dat uit wat ten aanzien van het derde middel is uiteengezet volgt dat het bestreden vernietigingsbesluit in het daar besproken motief een regelmatige grondslag kon vinden, wat het onderzoek van

de andere vernietigingsmotieven, zoals die in de eerste twee middelen bestreden worden, overbodig maakt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig november 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. DE BRABANDERE.**